

DUMINICĂ

ÎN PAG. 3:

*Într-o seară
A DISPĂRUT
"CUTIA CU
ILUZII..."*

Proletari din toate țările, uniți-vă!

PROPUNERILE COMISIEI CENTRALE DE PARTID ȘI DE STAT CU PRIVIRE LA ORGANIZAREA JUDEȚE- LOR ȘI MUNICIPIILOR

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 5800

8 PAGINI - 25 BANI

14 IANUARIE 1968

4 OPINII DESPRE PERSONALITATE

Personalitatea

EFORT CREATOR

Academicianul
TIBERIU POPOVICI

Personalitatea

**ETERNĂ
TINEREȚE
SPIRITUALĂ**

Prof. univ.
D. D. ROȘCA

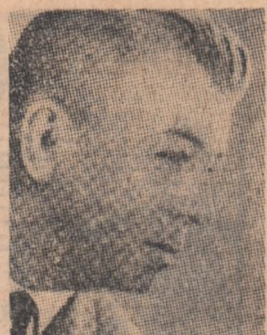

IN PAGINA A 5-A

Personalitatea

**CAPACITATEA
INTEGRĂRII**

Prof. univ. dr. docent
CONST. CIOPRAGA

Personalitatea

**UN CREZ
UMANIST**

Maestru emerit al artei
ROMULUS LADEA

ÎN PAG. 2

**CARTEA • SCENA • ECRANUL
• ȘEVALETUL • PARTITURA**

ÎN PAG. 4

**AEROPORTUL
PRIMEȘTE...**

**NEUMORIȘTII
SCRIU... UMOR**

ARHIVE SECRETE

Robert Stevens, ofițer de artilerie în armata americană, sergentul Allen din divizionul 101, translatorea Elena Rjevskaja din unitatea sovietică care a intrat prima în bunkerul lui Hitler, colonelul Pash din serviciul secret american, detașamentele speciale ale serviciilor de contra-informații aliate, oameni aflați în acel ultim al războiului în cele mai diferite colțuri ale Europei — la Londra, Berlin, în orașele germane cucerite, în Italia... De numele lor se leagă una din paginile cele mai interesante ale ultimului război mondial — recuperarea multor documente din arhivele secrete ale Reichului hitlerist.

IN PAGINA A 6-A

Și marea înarmează uscatul!

Foto: I. CUCU

HULIGANII

REPORTAJ
ANCHETĂ

Pe unii dintre huligani organele legii îi o-
presc la timp, unora le aplică pedepse. Însă
o parte din ei, în special cei ale căror mani-
festări nu par la prima vedere prea pericu-
loase pentru societate rămân nepedepsiți. Or-
ganele care veghează la aplicarea legii nu pot

fi oriunde și oricând. Oriunde și oricând sîntem
noi cetățenii, care de fapt și suportăm
manifestările huliganilor. Noi sîntem cei care
putem, primii, să-i chemăm la ordine și la
prima încercare de abatere, cît de mică, să-i
aducem în fața legii.

MASCA

HULIGANULUI

Huliganul nu-și alege locurile,
nu are scrupule. Îl poți întâlni
în holurile cinematografulor, bă-
tînd în sus și în jos străzile din
centru, dar și în jos străzile de pe-
rierie. Are o privire timpă sau
impertinentă. Înfățisarea genera-
lă, dezordonată. Haine murdare
și boțite, cămăși rufoase, barbă
nerasă și unghii terminate cu
dungi negre. Nonconformism?
Fronță? Nonconformismul lui e
violența și bătăria. Fronța
lui nu are ca obiect birocracia
care poate deforma legea, ci le-
gea însăși, esența ei umanistă.
În cele mai multe cazuri, după
aspect, el seamănă cu acei soi

C. VICTOR

(Continuare în pag. a VI-a)

ÎNTÎLNIRE CU SHERLOCK HOLMES

de
**FĂNUȘ
NEAGU**

Ploua. Ca să fii cinstit, nu
era o ploaie adevărată, era,
ca să zic așa, o ploaie lon-
doneză. Specific londonez.
Și, ca să intrăm în miezul
problemei, vă spun că era
o ploaie cu miros de citni
poliști. (Un amic al meu,
rotofeu, fără „i”, căci „i”-ul
s-a rotunjit și a devenit „u”
larg, intra în această pulbere
cenuse, punindu-și perdelușe
la urechi, ca să semene cu
ferestrele bufetului „Slătioa-
ra” unde-și consumă aperiti-
vele și-și asmută aproziți asu-
pra oricui îndrăznește să

Pe Northumberland Street
nr. 10

spună o vorbă despre micul
cartier Soho). Pe Tamisa, flu-
ciul ăla cu marinari care mes-
teacă tutun de import, cu na-
ve misterioase și femei prost
fardate (una m-a dus cu for-
ța la Turnul Londrei, sub
poarta trădării, și m-a pus să
jur pe singele tuturor copiilor
de regi, decapitați din eroa-
re, și pe memoria unui duce
mort prin repetate scufun-
dări într-un butoi cu vin, că
nu coi divulga Scotland-Yar-
dului secretul de fabricație al
figărilor Carpați de Rîmnicu-
Sărat și metodele de antrena-

ment folosite de directorul
Angelo Niculescu), pe Tami-
sa, domnilor, curgea o ceață
bleagă. Ideea că am venit de
la Dunăre, mai precis de pe
marginea unui afluent al Du-
nării, la Londra, ca să mă
plouă cu cofa, mă scotea din
sărte. Era într-o simțită,
cînd la București lumea face
coadă la chioșcurile cu re-
ciste — și eu tremuram de
nerăbdare să aflui cine a mai
fost luat în spîngi.

(Continuare în pag. a VI-a)

Ruxandra Sireteanu

„ÎN TEATRUL ISTORIC GĂSESC SIMBOLURI EMOȚIONANTE“

IMAGINEA : CUPLURI POETICĂ A PATRIOTISMULUI

Anul artistic 1967 s-a încheiat la Opera Română din București sârbătorit...

amplă, frumos timbrată și comportarea scenică înesită cu căldura unor sentimente alese...

Compozitoarei Măști Barberis i-a revenit misiunea de a da un nou impuls scenei lirice românești...

Alexandru Bădulescu, Marcel Angelescu și George Mircea, care au compus trioul cosmopolit al medicilor lui Ștefan Vodă...

Lucrările anterioare ale compozitoarei ne-o recomandă ca o bună cunoaștoare a genului lirico-dramatic și a muzicii vocale...

Dirijorul Paul Popescu, stăpânind partitura cu competență și prestanță, a reușit să polarizeze în jurul baghetei sale complexul vocal și orchestral al spectacolului...

Figura dominantă a domeniului Moldovei în interpretarea baritonului Octav Enigrescu și-a găsit o înfrățire revelatoare...

Propagarea creației autohtone pe prima scenă lirică a țării noastre se înfrățeste prin efortul comun al tuturor factorilor artistici animați de acest suprem deziderat.

B. ROMAN

ACTORICEȘTI

PE SCENELE CAPITALEI

SE REDESCHIDE TEATRUL MIC

Vă prezentăm două dintre cuplurile de protagoniști ale unor recente premiere bucureștene:

MIHAI OLOS

UN TÎNĂR ARTIST

Intre prezentele artistice ale Capitalei, generoase încă la început de an, reține în mod deosebit atenția expoziția tinărului pictor Mihai Olos...

Tradiții e sugestivă prin felul în care, într-o viziune simultană, figurează integrarea organică a noului în structurile noastre străvechi...

fiabilită pentru orizontul spiritual al omului de azi, propunându-ne dialogul cu un unic structurat pe coordonate dramatice, tinzând spre pătrunderea misterului existențial...

Artist febril și multilateral, preocupat de descoperirea înțeleșurilor lucrurilor, Olos impresionează prin polivalența picturii sale...

Materia picturală, oscilând între game extreme, e cînd sumbră, bogată, aruncată în tușe și pete groase, cînd luminoasă și purificată visînd...

Tinuta acestei expoziții cu un veritabil succes de public dovedește o înaltă conștiință artistică a cărei impunere ne bucurăm să o semnălam.

ION VULTUR

IONEL PANTEA Premiul I la Barcelona

Presă artistică ne-a adus recent o nouă veste ce demonstrează din plin valoarea tinerei școli interpretative românești...

pretinzînd să se cînte cel puțin în două limbi arii din oratorii, din operă și lieduri.

Conform regulamentului, Ionel Pantea e interpretat în cadrul concursului la care au participat 75 de concurenți...

Alături de Ionel Pantea, care a obținut Premiul I și Premiul „Schubert“ al concursului român Vasile Martinou...

Premiul de la Barcelona încununează o remarcabilă activitate artistică colorată de distincții în prestigioase concursuri internaționale...

I. SAVA

VOM CITI ÎN ACEASTĂ LUNĂ

Amatori de poezie își încep anul cu trei volume deosebite „Versuri“ de Adrian Maniu în colecția „Cele mai frumoase poezii“...

Pentru cine a urmărit în paginile ziarului nostru însemnările lui Dan Deșliu, „în poartă Volneșcu“, le va găsi reunite într-un volum cu același titlu...

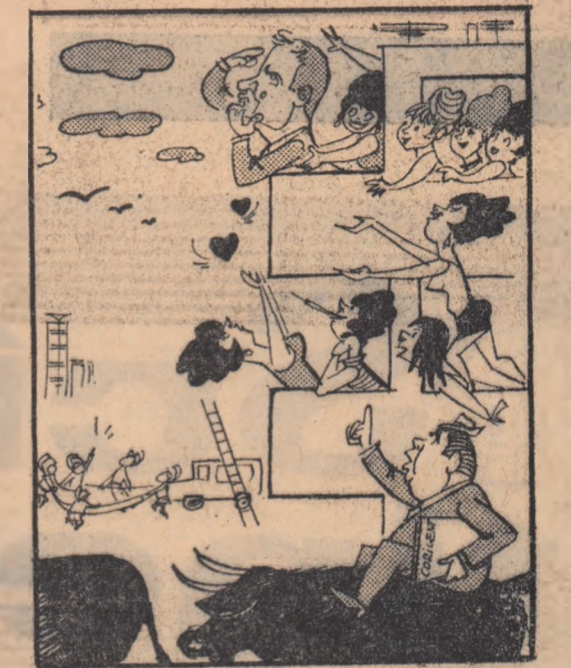
MEMORIA FOTOGRAFIEI

La început, cînd abia au apărut fotografiile, era cel mai simplu. Pentru că în primul rînd te îmbrăcaai atît de bine încît nu-ți uitai pălăria acasă...

NEAGU RĂDULESCU VĂ PREZINTĂ

DOUĂ FILME ROMÂNEȘTI:

„Cerul începe la etajul III“ (Francisc Haralambie Boros) și „Corijența domului profesor“ (Haralambie Boros).

Haralambie Boros: Maestre Francisc, începe cerul la etajul trei?

O CARTE NOUĂ:

Mihai Negulescu: Ceramica regăsită (versuri)

O PREMIERĂ:

„Comedie pe întuneric“ (Teatrul „Lucia Sturdza Bălandra“)

Spectatorul: Pofțiți o luminare, și lăsați-ne să plecăm liniștiți acasă.

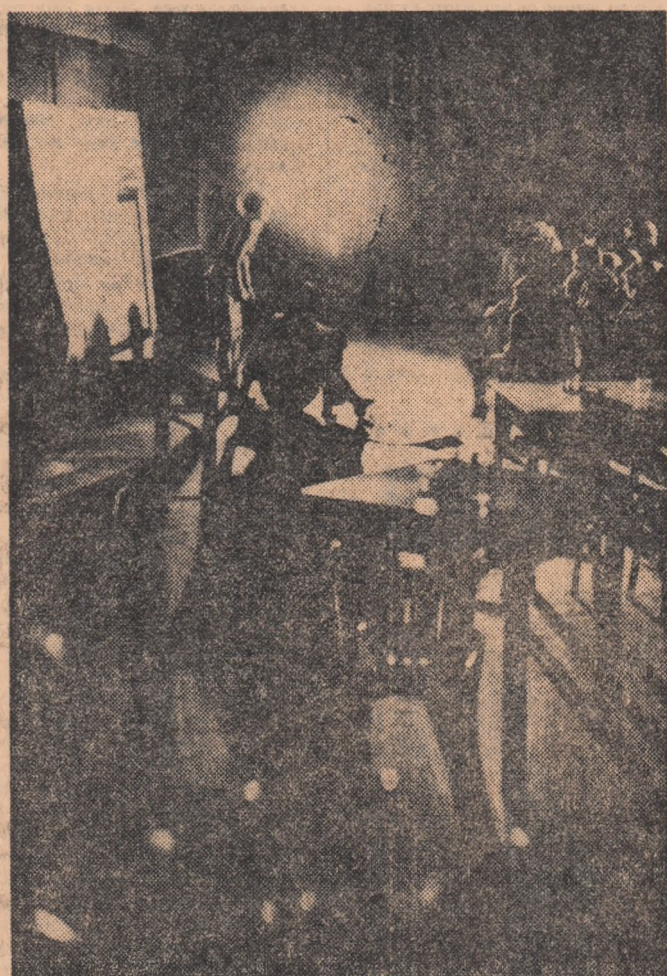
org), Rapsod (Mihai Dan Geliu), Tablou cu porumbel (Lupea Viorel), Liniste (Lazlo Antal), Papagal (Lauric Mihail), Cosas (Băntuș Arieta), Fără titlu (Weis Stefan), Săpina casei (Barbu Sever), Cosas (Andron I. G.), Stampan (Bichiceanu Mircea). Desigur sînt și altele care mi-au plăcut mai puțin pentru că semănau foarte mult cu ce mai văzusem în alte expoziții, în Ilme, în reviste blocuri, peisaje, toamni, Delta, copaci, etc). Ceea ce mi se pare însă cel mai important într-o asemenea expoziție este memoria frumosului. Pentru că de altceva ar putea fi fotografiile acestea dacă nu imaginile rămînute altele decît simt.

IULIAN NEACȘU

INTR-O SEARĂ

a dispărut „cutia cu iluzii”

PREMIERĂ LA TEATRUL STUDENTESC

torului. Lipsit de orice protecție, obligat la o teribilă continuitate a emoției, interpretarea își arată fața concentrată, întoarsă în sine, expresivă. Participi la căutarea ei, ești implicat în eforturile ei; trebuie tu însuși să crezi.

Teatrul studentesc inaugurează un dialog între actor și spectator de o acuitate, de o înțimitate după care am intuit adesea că reînvia spectacolul modern.

„Proprietate condamnată”, „Vorbeste-mi ca ploaia și lasă-mă să te ascult” de Tennessee Williams (regia Grigore Popa), și „Bătăiuri, bătăiuri de fiecare zi” de Radu Dumitru (regia Magda Bordeianu) au realizat o neașteptată unitate de atmosferă, în ciuda distanțelor dintre autori. Remarcabil este, de aceea, curajul acestui cuplu la prima vedere atât de curios. Remarcabil prin puterea de a intra în această lucrare cu totul inedită un autor de ritm al cărui știință de a articula dramaturgic nu seamănă de loc cu a unui debutant.

Aplauze de a căror sinceritate nu te poți îndoi, pentru că nimic din ambiția acestei săli nu le reclamă, au constituit răspunsul firesc, aprobativ, emoționat, pe care primii spectatori l-au dat dorințelor atât de elocvent exprimate de tinerii artiști. Da, au găsit un drum spre arta adevărată, au izbutit să vorbească despre frumusețe, puritate, ideal, cu simplitate, cu putere de convingere. Au fost înțeleși.

HORIA LOVINESCU APLAUDĂ

Mi-a produs o neașteptată bucurie acest teatru studentesc. Mi se pare foarte interesant faptul că el nu dublează activitatea studenților de la I.A.T.C., că „amator” fără compromisuri, își propune totuși să atingă o treaptă artistică superioară, de o calitate apropiată celei profesionale.

Aplaud din toată inima modul în care a fost concepută amenajarea sălii, care a izbutit să realizeze acea înțimitate — neînținită în teatrul obișnuit — între interpreți și public. Am avut marea bucurie de a descoperi miercuri seara o

regioare de incontestabil talent — Magda Bordeianu. Remarcabil e și felul în care a știut să stăpânească, să orienteze această trupă, care nu are încă o formație artistică dobindită.

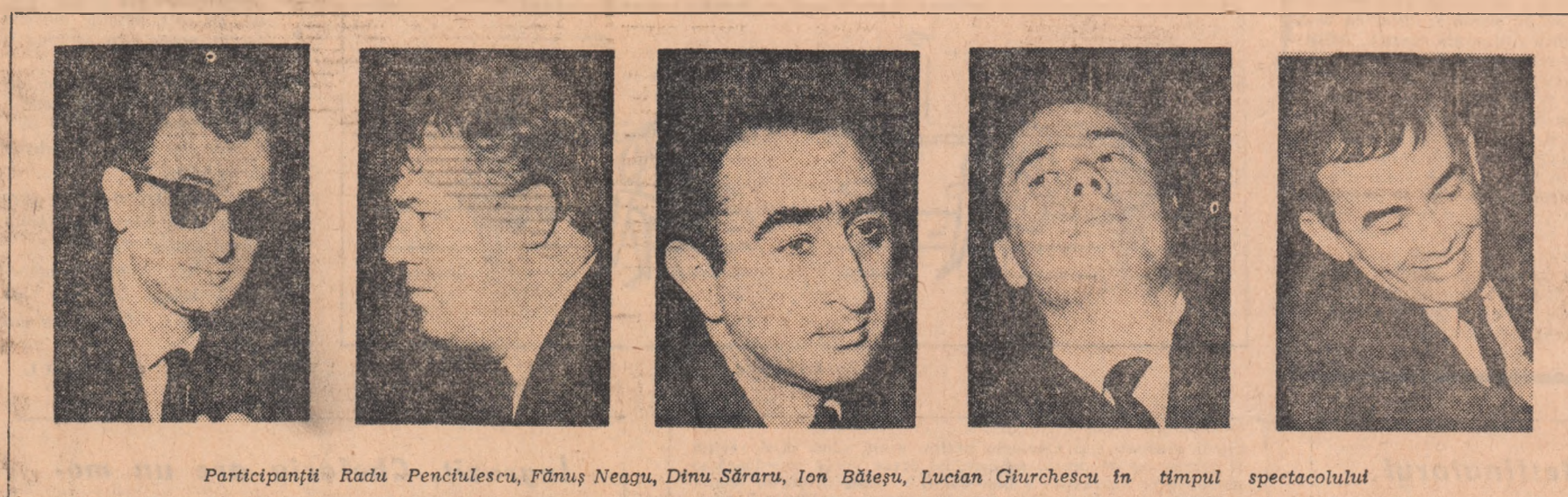
Am descoperit, de asemenea, o interpretă cu o vocație teatrală categorică — Liliana Dumitrescu, pe care, în ciuda stingăciilor explicabile, prin lipsa de experiență, o urmărești totuși cu interesul pe care știu să și-l întrețină actrițele veritabile.

Fotografiile paginii O. PLECAN și C. CONSTANTIN

La ultimul etaj al Casei de cultură a studenților s-a acumulat o stivă curioasă de cuburi de lemn. Un tinar cu frac și „fildru” negru, altul cu mâieu vârgat, cu polițete jucăușă le distribuie; te invită în sală, îți oferă un loc — ori unde vrei, în orice parte.

O sală lungă, cu un plafon jos, într-o agreabilă penumbră. Dezordonat, capricios, cuburile umplu spațiul central. Fasciculele de lumină ale reflectoarelor mobile orientează publicul spre unul sau altul din colțurile sălii, conturează spațiul de joc — unica demarcație între rea-

Participanții Radu Penculescu, Fănuș Neagu, Dinu Sărauru, Ion Băteșu, Lucian Giurchescu în timpul spectacolului

INTERVIU ÎN CUȘCA LEI

Nu m-am simțit chiar în largul meu în vecinătatea LIDIEI IGA și a prietenilor săi Luță, Bena și Banana. (Un tigru, un leu și o panteră). Am scurtațat cit am putut timpul conversației.

Să nu vă temeți de leu, el niciodată, chiar și în junglă, nu atacă pe la spate, ne-a spus dresoarea. Pantera este o felină vicelană, dar cea de față e imblinzită. Și Luță (tigrul) este un „bățel” cuminte, pe care l-am obloțit de cind era mic. (Luță arăta cit un măgar ciobănesc de la Rășinari). Știe să dea mina!

Vă snt animalele recunoscătoare? — Instinați, fiindcă ați văzut cicatricele. Să vă fac un istoric al semnelor. La debut, o panteră mi-a retezat falanga unui deget de la mână dreaptă, aici o tigrăciță mi-a lăsat această diră pe antebraț iar de la un tigru am niște semne care acum nu se văd. Dar animalele nu au fost de vină, și nici nu au fost rău intenționate. Ele nici nu și închipuie că o mingiure de-a lor... Știți ce spune Kipling?

— Care este cel mai puternic și cel mai feroce animal? — Dintre feline e leul. El este puternicul și stăpînul singurătă-

CINEMA

UN BĂRBAT ȘI O FEMEIE rulează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 18; 21,30). ESCROC FĂRĂ VOIE rulează la Republica (orele 9,30; 12; 14,30; 16,45; 19; 21,15). București (orele 9; 11,15; 13,30; 16,30; 18,45; 21). Feroviar (orele 8,30; 10,45; 13; 15,15; 17,30; 20). Excelsior (orele 9,45; 12; 14,15; 16,30; 18,45; 21). LORDUL DIN ALEXANDER-PLATZ rulează la Luceafărul (orele 9; 11,15; 13,30; 16,15; 18,30; 20,45). REGINA ZĂPEZII rulează la Unirea (orele 16; 18,15; 20,30). RĂZBOI ȘI PACE — seria I — rulează la Capitol (orele 8,30; 11,30; 14,30; 17,30; 20,30). DOSARUL NUMĂRUL XII rulează la Festival (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21). Gri-vița (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18; 20,30). REINTOARCEREA LUI SURCOUF rulează la Giulești (orele 10;

15,30; 18; 20,30). Popular (orele 15,30; 18; 20,30). SPARTACUS — ambele serii — rulează la Lumina (orele 9,15; 15,45; 19,30). O SUTĂ UNU DALMATIENI rulează la Dolna (pentru copiii orele 9; 11; după-amiază 12; 14; 16; 18,15; 20,30). Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30). Modern (orele 9,30; 11,30; 13,30; 16; 18,15; 20,30). CERUL ȘI IADUL rulează la Union (orele 15,30; 18; 20,30). CIND TU NU ESTI rulează la Tomis (orele 9—16 în continuare, 18,30; 21). Aurora (orele 8,30; 10,45; 13; 15,30; 18; 20,30). Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30). VESTULUI SĂLBATIC rulează la Flacăra (orele 15,30; 18; 20,30). Munca (orele 16; 18,15; 20,30). TREIZECI DE ANI DE VESSELIE rulează la Vitan (orele 15,30; 18; 20,30). CEA MAI LUNGĂ NOAPTE rulează la Miorita (orele 9,30; 12; 15,15; 18; 20,30). ROMANȚA PENTRU TROMPETA rulează la Arta (orele 9—16 în continuare; 18,30; 20,45). CINE VA DESCHIDE UȘA rulează la Viitorul (orele 15,30; 18,00; 20,30).

ION MARCOVICI

AEROPORTUL PRIMEȘTE...

— Sînt avionul I.L.A. Permiteți aterizarea. Sînt avionul I.L.A. Permiteți aterizarea...

— Aeroportul primește... Știu, pentru mulți din cititori, cucintele de mai sus nu spun nimic. Dacă ați ști însă că pentru rostirea lor își dau avîntul nu numai deșperatul de serviciu, dar și zeci de aparate de semnalizare care nu-și permit nici cea mai mică... neatenție.

Să ne imaginăm — ceea ce este foarte posibil la urma urmelor — următoarea întimplare. O furtună năpraznică produce, prin provocarea unei defecțiuni, scoaterea uzinei electrice a aeroportului de sub sarcina energetică. Ar însemna că în clipa aceea s-ar se înregistreze, dacă deasupra aeroportului s-ar afla avioane care ar fi cerut aterizarea, o catastrofă. În numai un sfert de secundă (mai puțin decît cît ai clipi din ochi) concentrații cu mers continuu sezează pericolul și trimit cu-

rent electric în „plămîni” aparaturilor speciale care veghează la elementara — dar unica lor datorie — securitatea circulației. Aici, în incinta și deasupra aeroportului, accidentul este preîntîmpinat cu un coeficient de siguranță de sută la sută.

Dar de fapt, eu nu asta vroiam să vă spun. Îmi propusese să fac cunoștință cu aeroportul. Or, în cazul acesta, trebuia s-o iau de la început. Ca să ajung la aerogară m-am urcat într-o elegantă mașină a TAROM-ului și am parcurs din oraș pînă la aeroport distanța de 16 km. În mai puțin de 10 minute. Aeroportul nostru are una din cele mai apropiate amplasări de oraș, „Orly” din Paris are 20 de km; aeroportul din Londra tot 20 de km. Cele din Moscova și Roma au în jur de 40 km. Am auzit în mașină din partea călătorilor cuvinte de mulțumire adresate proiectanților și în calitatea mea de reporter al primei

curse pînă la aeroport îmi fac datoria de a comunica cit mai exact impresiile lor.

Pașagerii așteaptă cu emoție întîlnirea cu pista călătorilor rapide. Depășim pădurea Băneasa în viteză și, după alți cîteva kilometri, ne apare în fața aerogării — trimițînd spre noi, ca un soare razele, reflexele strălucitoare ale pereților de sticlă. În timp ce călătorii comentează în fel și chip estetica arhitecturală — una dintre cele mai frumoase — afirm călătorii cu experiență internațională m-am gîndit să vă fac cunoștință cu „viața interioară” a aeroportului pe care nespecialistul nu are cum s-o cunoască.

Viața intimă a aeroportului se petrece acolo sus, în „Turnul de control”. În fața stației de telecomandă — prin altele și altele aparate de semnalizare — dispecerul de serviciu coordonează aterizarea, în fiecare oră, a 36 de avioane. Indiferent de mărimea avionului, inclusiv a avioanelor de 500 de pașageri, indiferent de oră, de starea vremii, dacă e ceață sau ploaie, dacă ninge sau viscolite, dacă e zi sau noapte, aeroportul primește.

Dacă capacitatea pistei este de 3500 m, cu o lățime de 45 m, dacă acum are un trafic de peste 1.100.000 călători pe an, proiectanții — acești oameni care gîndesc altfel de exact în spațiul și timp — au prezăcut soluții ingenioase pentru ca aeroportul să-și deslășdă din mers „brațele” spre cer. Construcția are posibilitatea de extindere în perspectivă. Peretei despărțitorii interioari sînt independenți de structură și pot permite extinderea spațiilor în funcție de nevoile traficului. Așa că aeroportul nostru se poate „întînde” și să nu ne mirăm dacă în anul 2000 nu-4 vom mai recunoaște grănițele.

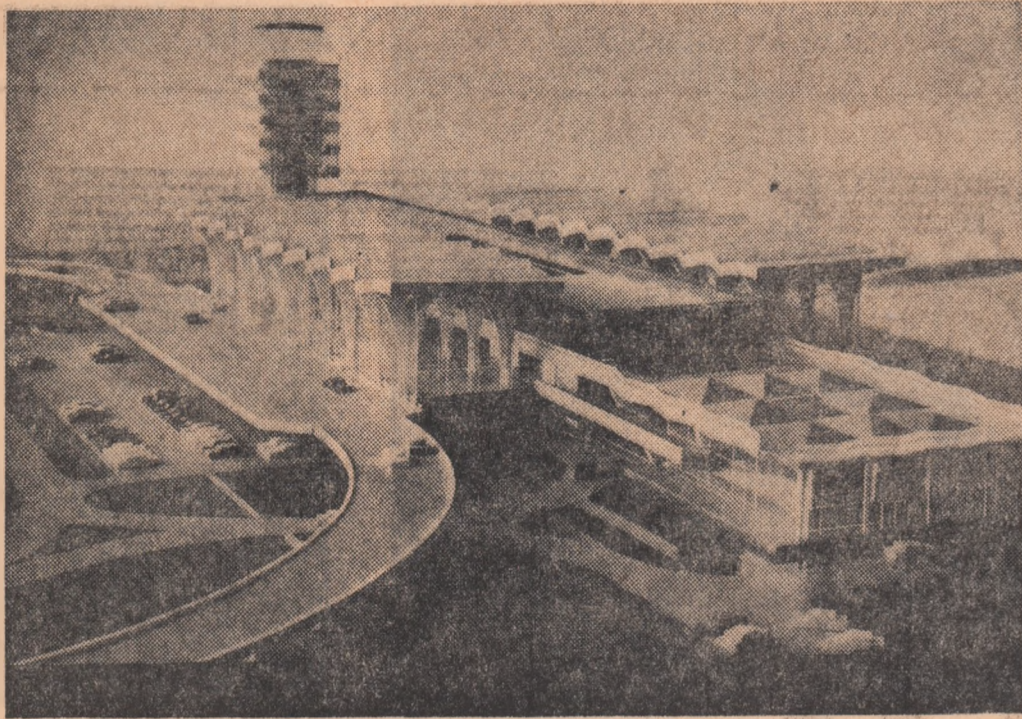
Fun punct aici prezintă generalul pentru că primii călători au și făcut cunoștință cu serviciile diurne ale aeroportului. Mai întîi cu eleganta sală de așteptare în care, printr-un sistem de amplasare tip oglindă, ecranele televizoarelor te țin la curent cu orașul curselor, cu tot ce se mișcă aici. Aeroportul este și un ispititor vald comercial în care tonete, ghioșe, expoziții, arizanații te încită la tot felul de cumpărături. Ca să nu mai vorbim că nu poți rezista să nu servești o bere rece în modernul restaurant, sau să bei o cafea, un whisky, să ascuți o melodie la tonomatele barului-zi, care-ți oferă o permanentă priveliște pe aeroport, această uriașă scenă, pe care pătrunde uriașă fuc un popas între un zbor și altul.

V-aș mai relata și alte impresii din Aeroportul central din București dar chiar aici, în bar, sînt chemat la telefon de redacție.

— Gata reportajul despre prima zi de zbor de pe Aeroportul central București?

— Gata. Notăți următoarea încheiere: Reportaj de anticipație: sfîrșitul anului 1969.

C. PRIESCU

Neumoristii fac... UMOR

E indeobște cunoscut că umoriștii nu fac altceva decît umor: cel puțin așa pretind ei. Atunci ce fac neumoristii? Drame? Greu de precizat și totuși ușor. Există, de pildă, o anumită categorie de oameni care prin natura muncii lor par niște oameni foarte sobri, poate chiar închiși. Meseria lor nu permite glume. Nu poți glumi cu matematica, fizica, chimia, medicina. Aici există niște feluri absolute. Mai mult chiar, uneori, nici nu ne-am permite să credem că un tragedian, un matematician, un medic etc. poate face și glume, și încă reușite, fără să le zică neapărat umor. Și totuși răspunsurile de mai jos...

GH. CIPRIAN

Ce poate fi mai amuzant decît debutul pe scenă al „Mirotoagei mele literare” („Omul cu mirtoaga”) și așteptarea cu inimă cit un purice a părților critice dramatice?

Am înfășcat gazetele de seară ca nebunul care înghite nouă piini, dar în loc să le deschid, am luat-o cu pași de lup în susul bulevardului. Pe care s-o desfac mai întîi? Din Schitu Măgureanu ajunsesem la statuia Pake și încă nu mă hotărîsem cu care să încep. M-am așezat pe o bancă în rotundă, lîngă o bancă în care așezat o gazetă. Pe pagina a doua, sus, în capul coloanei, cu litere mari, groase, sta scris: CRONICA DRAMATICĂ. Nasul meu borcănât s-a tînguiat și literale începuseră să crească în ochii mei și să acopere toată pagina. Cînd pulsațiile inimii se mai potoliră, observai că vecina mea urmărea chiar cronica lui Iosif Nădejde.

— Zice bine? mă încumetai eu să întreb. Dudaia încrunță sprincenele și se trase către capătul băncii.

— „Zice bine?”

— Vecina îmi aruncă o pereche de ochi minoșiți și dete să se ridice.

— Soarta mea e în mîinile dumitale. Nu mă părăsi! Și îi tai drumul — „Zice bine?”

— „Se vede că ai apă la cap, domnule!”

— Și iubitoarea de frumos se depărta demnă și agitată.

IRINA RĂCHIȚEANU-ȘIRIANU

— Jucam un rol de compoziție și aveam un monolog care îmi plăcea foarte mult. În plus plăcea tot atât de mult și colegilor mei. Odată am găsit cîteva acțiune care repetau în travesti monologul meu. M-am deghizat și am intrat și eu în grupul lor. La urmă s-a făcut o clasificare, în ordinea reușitei, a celor care imitau mai

PETRE ȘTEFĂNESCU-GOANGĂ

Intîlnindu-l pe un vechi prieten, medic de profesie, l-am întrebat: — „Ce faci, doctor? Te vîd vesel!”

— „Așa sînt eu totdeauna, mî-a răspuns medicul — niciodată nu iau viața în serios”. La care eu completai: — „Viața... altora, desigur!”

GEO BARTON

— Eu nu am avut întîmplări vesele, sau nu le țin minte. Am muncit foarte mult și despre asta aș putea vorbi destul. N-am cum spune ceva vesel.

— Și cu toate acestea, ne-am permis să-i amintim o întîmplare. Cu mulți ani în urmă, juca în „Cumpăna inimii” de P. Gusti la Teatrul Muncitoresc de pe str. Uranus, condus pe atunci de marele om de teatru Victor Ion Popa. Era cunoscut ca exemplu de constiințiozitate profesională. Nimeni nu-l știa să fi întîrziat la spectacol sau la repetiție. Nu mai vorbim că nimeni nu putea să-l facă să bea un pahar de vin înainte de spectacol. Și totuși, cîteva colegi l-au promis că-l vor face să bea. Și într-o seară a băut, chiar în teatru și chiar în scenă și chiar în fața publicului. Iată cum: Afliindu-se în scenă trebuia să se aplece peste peretele unei prispice și să ridice o oală (chipurile cu vin) și să o ducă la gară după care trebuia să o arunce și printr-o replică să arate că a gollit-o. Oala era de obiele goală, dar în seara cu pricina a dus-o la gară aproape plină cu vin. Și pentru că trebuia s-o arunce goală și să nu contravină replicii a băut, și încă tot continuau!

— Se pare că gluma a făcut-o Alexandru Giugur.

În blocul E 1 destinatarul nu era acasă

Îndulcit de dulceața doamnei Popescu, poștașul avea parcă mai mult chef de viață și — miracol! — putu să observe, la cei 50 de ani ai săi că la chiocșul de ziare din Aleea Străduintei, o cumpărătoare avea pulpe într-un totul remarcabile. Faptul că mai erau douăzeci de ani pînă să ajungă ca doamna Popescu îi dădea forțe noi, lui Chefaru, și-l făcea să privească cu ochi mai violenți lumea din jur.

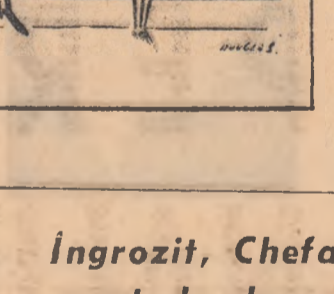
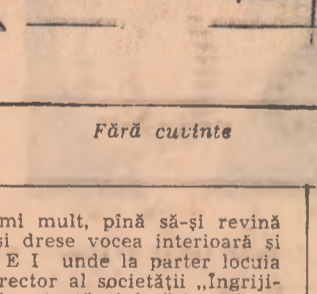
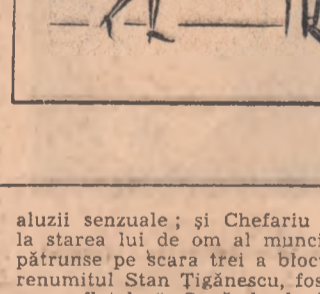

— Ah, scrisorii de dragoste! Scriși pe alt ton și i se perindară, prin fața ochilor, scrisori pline de cifruri și de

9,10 — Pentru tineretul școlar; 12,15 — Emisiunea pentru sate; 12,15 — Concert simfonic; 17,30 — Varietăți folclorice; 18,00 — „Strune și palete”, Transmisiune de la Sofia; 18,30 — Magazin 111; 19,30 — Telemagazin de seară; 19,50 — Desene animate; 20,00 — Mari interpreți. Violonistul Iascha Heifetz. Prezintă George Sbircea; 20,20 — Selecțiuni din spectacolele Teatrului de estradă din Ploiești; 21,50 — Filmul artistic: „Bonanza”; 22,45 — Telemagazin de noapte; 23,00 — Telesport.

UMOR STRAIN

ADRIAN PĂUNESCU
Cărțile postale ale MORTII
FOILETON POLIȚIST

La ora 10 și un sfert dimineața, Chefariu nu bănuia nimic

Da, chiar așa, Chefariu habar n-avea ce duce în geanta lui de poștaș, la ora zece și un sfert, cînd i-a spus tovarășei Lălica, diriginta oficiului, că se duce la treabă. Cartierul Crumizăroș, în care Chefariu își îndeplinea modesta muncă de poștaș, pe întîlnirea la sudul orașului, pe un deal cu vegetație bogată, și, fiind un cartier nou, impresiona prin puritatea liniilor, prin zburdănișia agresivă a copșilor, prin chioscurile de ziare, care erau repartizate la egală distanță unul de altul, pe cele patru laturi exterioare ale cartierului, precum și înăuntru pe aleile foarte drepte. Așa că lui Chefariu îi convense să împartă scrisori în acest cartier, vizual cît și fizic, cum îl plăcea să-l numească. Începuse să-și cunoască clienții și, la ora zece și un sfert, pielea, să le ducă tot felul de vesti, bune sau rele, asta nu depindea de el. Ce treabă complicată și poștăria! Taman cînd ești și tu mai veselu, duci cine știe ce scrisori îngrozitoare și intristează omul, ba chiar, dacă vestea e neașteptată, îi moare clientul în mîini. Chefariu însă avea mîini bune. Cu 25 de ani de meserie, învățase scrisorile pozitive să vină la el. Iar cînd dădea pensile, Chefariu era în culmea fericirii. Ce chestie domnule! Să duci pensile la oameni! E ca și cînd ai duce bomboane copiilor își. Astel gîndea Chefariu, cînd a urcat pe scările blocului C5, la etajul I, unde stătea doamna Popescu, pensionară de la Finanțe Bănci, căreia, nu-și aducea aminte să-i fi adus altceva, decît pensă, în tot timpul de cînd ședea aici. Chefariu își rezemă tașca de scrisori pe segmentul caloriferului din hol, și sună. Soneria zbirni lung, în garsoniera doamnei Popescu, și într-un tîrziu o voce stîmă (probabil proaspătă pe la începutul veacului). Îngăimă.

— Cine sună acolo?
— Eu, poștașul. Am o carte poștală pentru dv.
— Un moment, domnule dragă. Să-mi pun un capod și vin număldcît să vă descul, zise vocea dinăuntru cu o prețiozitate, în care Chefariu recunoscu educația unei familii bune.

Nu trecură nîd trei minute și yala bocăni ușor, iar doamna Popescu, o femeie uscățivă și tremurătoare, deschise lent

ușa de pară și îi intră după începerea spectacolului într-o sală arhiplină.
— Potfiți nițeluș înăuntru.
— Nu, nu vă deranjați doamnă Popescu.
— Ba nu, intrați, că n-o fi foc.
— Și-l luă binisor de braț și Chefariu trecu pragul casei în care văzu de îndată mobila patinată a modelii 1920—23, viețuind cu lucul stîns, greoi ca o menajerie cu animalele moarte.

— Sedeți domnule poștaș, luați loc, continuă doamna Popescu cu aceeași voce prețioasă de adineauri, singurul lucru interesant cu care mai rămăsese, după vîrstă ce aproape 70 de ani ai ei.
— Și, în minutul acela, Chefariu avu halucinația unui birou lung, plin numai cu femei, care lucrau cocrișate pește niște scrisori ce, nîrănuși, niciodată (asa i se păru lui Chefariu) nu i-au fost și nu-i vor fi de folos. Dar, chiar atunci, cele două pisici ale doamnei Popescu săriră pe masă și călbitănară vaza cu flori artificiale, frechindu-se cu spinărie de ea.

În această vreme, doamna Popescu căuta în dulap, de unde minile ei uscate scoaseră un borcan cu dulceață de cîreșe amare, din care lingurîia de argint rușe cînci șase cîreșe, învîluite în șirup, și le așeză pe o țafărieșă cu monogramă de vechi restaurant.

— Dar de ce vă deranjați?
— Vai, domnule poștaș, pentru mine orice vizită este un eveniment. Mi-aș permite să spun — o sîrbătoare. Am rămas văduvă la 29 de ani și, de atunci, n-am auzit soneria casei mele (și am stat în multe case) de mai mult de 20 de ori.

Chefariu înfulecă repede cîreșele, se gîndi că femeia exagerază, și sorbi șpa din paharul adus cu grijă de doamna Popescu din bucătărie. Pozele de pe pereți erau îngăbenite, pisicile miuneară sinistru. Așa i se păru lui Chefariu, și se ridică de pe scaun, multumind respectuos doamnei Popescu, uitîndu-se încă o dată prin odă și observînd că, pe peretele din dreapta, biblioteca pensionarei arăta destul de bine, colecții întregi de romane arătîndu-și cotoarele sonore. Vru să plece, îngăimă din nou cîteva cuvinte de mulțumire și de scuze, dar cînd ajunse la ușă își dădu seama că a uitat ceva și, da, într-adevăr, uitase, uitase lucrul cel mai important.

— Uitasesm să vă dau scrisoarea, atât de emoționat am fost. Da, chiar.

— Și în acest „da chiar” Chefariu văzu că nu scrisoarea o interesa pe biata femeie, ci faptul că venise cineva și i-o aducă, faptul că mai poate schimba o vorbă cu cineva.

— De-ala au bătrînișii chef de seamă, gîndi în tăcere Chefariu, fiindcă nu-i bagă nimeni în seamă altfel.

— Și scoase cartea poștală și i-o dădu doamnei Popescu care o primi cu atîta ceremonial încît pe Chefariu nu l-ar fi surprins să o vadă aducînd o tavă de argint, stearsă bine în prealabil, ca să-și primească scrisoarea.

— Sărut mina doamnă, numai bine, zise Chefariu și trase încet usa după el, fără să știe ce groznic moment urma în garsoniera bătrîna a bătrînei doamne, unde pensionara își pusese ochelarii, scoși din port-moneu de căprioară, și citea cu vocea ei tremurătoare și cu o spaimă uriașă următoarele cuvinte: „Stimată doamnă Popescu, peste o oră veți muri. Indiferent ce ați întreprinde, sfîrșitul dumneavoastră e hotărît.

cu respectuoase sdruidri de minți și salutări tondrășești. Destinul!”

Îngrozit, Chefariu are un moment de dezechilibru sufleteșc

Citi în grabă textul și se îngrozii. Pe încă zece scrisori — același text. Spaima lui nu cunoscu margini. Vasăzică, niște oameni sînt anunțați că mor peste o oră. Se rezemă de o bancă (carre strica privilegiația cartierului nou — n.n.) și lînu scrisorile în mîna că pe niște cărți de joc. Îngrozit,

Chefariu avu un moment de dezechilibru. Îi venea să strige, să urle, și nu făcu decît să sisle puțin, ca un șarpe provocat. Nu știu ce să facă. Datoria lui de poștaș era să nu citească scrisorile. Trebuia să le ducă destinatarilor. Atît. Îi privea pe aceștia ce fac cu ele.

Ilustrați de CONST. MARA (VA URMA)

1 **academician**

1 **actor**

1 **dirijor**

1 **arhitect**

RĂSPUNDE

1 **cântăreț**

1 **sportiv**

astăzi întrebărilor pe care tinerii le adresează prin intermediul ziarului

ACADEMICIANUL
DIONISIE PIPPIDI

La întrebările unui grup de cititori, pasionați ai istoriei, care se interesează de contribuțiile cercetătorilor români la lucrările ultimului Congres de epigrafie greacă și latină desfășurat la Cambridge, răspunde acad. prof. Dionisie Pippidi, conducătorul delegației române la această reuniune științifică.

— Lucrările congresului de epigrafie greacă și latină au reunit la Cambridge circa 300 de epigrafiști din Anglia, Franța, Italia, R.F. a Germaniei, S.U.A. etc. printre care personalități științifice marcante.

Delegația românească a prezentat un raport asupra activității de editare a textelor epigrafice grecești și latine descoperite la noi în țară în cele două mari zone de interes epigrafic — teritoriul vechii provincii romane Dacia, și Dobrogea.

Personal, am prezentat o comunicare intitulată „A doua întemeiere a Istriei în lumina unui document inedit” care cuprindea date asupra reclădirii orașului, distrus de geți sub Burebista, cuprinse într-o veche inscripție greacă din secolul I e.n.

Celelalte comunicări românești s-au referit la unele documente epigrafice noi, descoperite pe teritoriul vechii Dacii. Textele care au făcut obiectul comunicărilor erau o dedicație din secolul doi al erei noastre, intitulată *Apollo Particus*, care comemora biruințele romanilor într-un război cu partii, precum și o inscripție care atesta prezența în Dacia a legiunii a IV-a Flavia și care cuprindea informații inedite asupra organizării administrative a Daciei romane.

Primite cu viu interes și amplu discutate comunicările cercetătorilor noștri au confirmat continuitatea valoroaselor tradiții românești în domeniul epigrafiei afirmate pe plan internațional de către savanții de renume ca Grigore Tocilescu și Vasile Pârvan.

— Maestre, stătem mesagerii unor cititori ai „Științei tineretului”, care admirându-vă în „Livada cu vișini”, ne-au scris pentru a ne solicita câteva date, mai importante, despre activitatea dv. artistică.

— Am debutat în 1931, la deschiderea stagiunii Operei Române, când am cântat rolul Călugărului din „Boris Godunov”. De atunci, am interpretat foarte multe roluri în operă, mai bine zis le-am cântat cu egală plăcere ne toate: Don Bazilio din „Bărbierul”, „Faust”, „Olandezul zburător” etc.

— Și revelația teatrului...? — Am avut-o de abia în 1967 când am jucat în rolul lui Firs din „Livada cu vișini” de Cehov. Teatrul mă pasionează.

— Dar filmul? — Am jucat până acum în 4 filme, printre care: „Răscoala”, „Faust 20”, „7 bărbați și-o fetișcană”. După cum vedeți acum dau probe pentru filmul regizat de Sergiu Nicolaescu. Sper să reușesc.

— Sintem convingși că „victoria” nu va vă părăsi nicodată.

— Am și antrenament sportiv. În 1919 am făcut parte din prima echipă națională de fotbal a României care a participat la o „Olimpiadă” la Paris, pentru sărbătorirea Pacii.

Am continuat să joc fotbal până în 1923 în echipa Colțea. În 1923 până în 1945 am practicat și avocatura, plezind la bară. Mi-amintesc că mi se spunea: „Cel mai mare cântăreț din avocați și cel mai mare avocat dintre cântăreți”. Iar cineva, după un proces mă întreabă: „Dumneata ești rudă cu Secăreanu, cântărețul de la Operă?” „Oarecum da”, răspund eu. „Am auzit că e licențiat în drept? De ce ne faceți domnule breasla de ris?”

ARTISTUL EMERIT
IOSIF CONTA

— Înainte de toate, ca prime audii de muzică simfonică românească și-a programat orchestra pe care o conduceți?

— Pe așul viitoarelor trei luni de concert se vor găsi în continuare „ultime” realizări ale „șantierului compo-nistic” românesc: „Studii pentru orchestră” de Liviu Glodeanu, „Cronica arcurilor de beton” de Corneliu Cezar, „Oda simfonică” de Ludovic Feldman, „Uvertura” de Gh. Costinescu, Concertul pentru orchestră de cameră de M. Chiriac.

— Și celelalte piese majore din literatura simfo-

nică pe care le vom auzi în suita concertelor de joi seara?

— „Simfonia alpiilor” de Richard Strauss, „Simfonia a VII-a de Schubert”, „Pastică” lui Ceacikovski, „Simfonia a III-a de Roussel”, „Hart Janos” — de Kodaly, „Simfonia a VI-a (în primă audieție românească) de Mahler, „Simfonia „Fantastica”, „Sărbările romane”.

— În această trecere în revistă a unei interesante agende numiți-mi și oaspeții pupitrului dirijoral... — Alături de șefii de orchestră permanenți vor conduce concertele noastre Andre Jolivet, C. Bugeanu, M. Brediceanu, P. Popescu... — Mai există desigur pentru cititorii noștri surpriza „tribunelor” închinată tinerilor... — Inițiativa continuă. Numai în cursul acestui trimestru ne-am propus două „tribune ale tinerilor soliști”. În primul concert (22 ianuarie) îi vom putea asculta pe Ilina Dumitrescu, Gh. Violet Caius, Theodora Maiorescu și Robert Merkle, iar în cadrul celui de al doilea concert (25 martie) patru pianiste: Victoria Petri, Stefania Jinescu, Cornelia Rădulescu, Lavinia Tomulescu.

Interesant mi se pare de asemenea, faptul că în aceste prime trei luni ale anului, orchestra de cameră fără dirijor susține un nou concert cu lucrări de Vivaldi și Mozart.

— Cum vă arăta un oraș al viitorului? — Nu știu dacă un practicant ca mine își poate permite să facă pe profetul, dar fiind seamă de evoluția științelor, de industriile care se dezvoltă continuu, pot afirma desigur, că orașul viitorului va fi total diferit de cel de azi. Milioanele de transport care intervin așa de mult în viața cotidiană, vor schimba în viitor ideea de circulație, de stradă și de trotuar. Construcția locuințelor, beneficiind de cucrierile tehnice actuale, se va desfășura în înălțime. Mijloacele tehnice care stau chiar azi la dispoziția construcțiilor ca — presiunea aerului, energia electrică, sistemele de construcție, fac de pe acum posibilă locuința grupată pe 20—25 de etaje. Forul public care apare în viitorul oras — centrul cultural, comercial — nu va mai fi un loc exous întem-perilor ci va deveni un mare spațiu protejat, asemănător unui hol public. Spații comerciale întinse vor

fi amenajate de asemenea în trecherile subterane de la o clădire importantă la alta, precum și în gările subterane.

— Produsele industriale folosite în construcții vor crea o altă imagine decât cea a orașului moștenit. Iar anumite valori estetice care astăzi sînt pentru noi mărturie ale gustului actual, vor fi înlocuite treptat cu plăcerea pe care o avem de a descoperi înestetica masinilor inventate de om. Ordinatoarele, calculatoarele, electronice vor oferi soluții neașteptate.

— So proiecte, după opinia dv., interesante și îndrăznețe sînt în lucru. În momentul de față pentru București?

— Nodul principal al orașului, Piața Bălcescu cu Teatrul Național.

— Lucian Blaga spune undeva că „Arhitectura determină psihicul”. Se lucrează acum în sensul acesta al determinării unei anumite psihologii a omului modern? — Cadrul construit al omului l-a creat acestuia o stare spirituală de încredere în sine și în forțele sale. Există orase vechi în care nimic nu s-a schimbat de sute de ani. Veți găsi pe locuitorii unui asemenea oraș într-un imobilism determinat tocmai de mediul în care s-au născut și au trăit. Cum cunoașterea actuală este funcțională necesară în toate domeniile, arhitectura nu poate rămâne izolată într-o pozitie de contemplație. Ea nu poate constitui un cadru de permanentă ci mai repede, de un cadru dinamic care să sugestioneze și să stimuleze pe om pentru depășiri viitoare.

ARHITECTUL
OCTAV DOICESCU

— Cu puțin timp în urmă, m-am întors din Cuba, unde am participat împreună cu Dan Spătaru și H. Mălineanu la Festivalul național de muzică ușoară. Vă puteți închipui ce senzație am avut când am trecut de la —42? cit era la Pohl Nord, peste care am zburat, la —30? la Havana, când am aterizat. Și totuși ne-am străduit să prezentăm cât mai bine muzica ușoară românească la acest festival la care au participat cântăreți din 16 țări. Amintesc doar pe cântărea: Jenny Luna, din Italia, Jose Bartel din Franța, Pauline Julienne din Canada, Juli Șogheleli din Uniunea Sovietică. As menționa succesul pe care l-a avut cîntecul „Ale tale” de Manolache în adaptarea spaniolă pe care am făcut-o. Cuvintele „Ale tale” din refrenul cîntecului au fost înlocuite prin „Varadero”, localitatea unde se desfășura festivalul, ceea ce a trezit entuziasmul participanților.

— Proiecte?

— În primul rînd aștept cu emoție premiera filmului „Impuscături pe portativ” a regizorului Cezar Grigoriu, în care dețin un rol principal. În zilele premierei va fi lansat și discul filmului. Apoi, mă gîndesc cu plăcere la un viitor film muzical, o coproducție româno-ugoslavă în regia lui Francisc Monteanu.

— Proiectele interpretei de muzică ușoară?

— Să realizez un interesant program de muzică cubaneză pe baza adaptării unor cîntece. Mi-am adus discuri, partituri... Mai doresc ca la Festivalul de la Sofia la care particip, să fiu în plină formă artistică.

— Tînăra compozitoare ce ne poate spune?

— Voi reha în spectacole cîntecul meu „Indiferentul”, în cadrul „Magazinului 111”, voi prezenta o nouă compoziție. „Tu o iubești pe ea”.

MAESTRUL EMERIT AL SPORTULUI
TĂNASE MUREȘAN

Între sportivii români au reoluți în ultima vreme de celebritate, deci între acei tineri care au intrat în rândurile stelelor de primă mărime în sportul mondial, se numără și TĂNASE MUREȘAN. Despre succesele sale se interesează mai mulți cititori.

— Am 27 de ani, sînt profesor la Centrul sportiv experimental „Vitonul” unde lucrez cu copiii, evident în scri-mă. Sînt căsătorit, în curînd o să am și un copil. Soția mea este cercetătoare în domeniul hîrtiei și celulozei. Cariera sportivă mi-am început-o acum 20 de ani, deci la vîrsta de... 7 ani. Am fost campion republican de juniori de 5 ori și în tot atîtea rînduri am obținut titlul și la seniori. În două ediții ale criteriului mondial de tineret, la București și Paris, am ocupat locul I, iar la Săptămîna pre-olimpică din acest an, locul III. Am dobîndit victoria în 10-tro serie de întîlniri internaționale — peste 20, dintre care 8 amînti: am învins echipe cu tradiție, experimentate, ca Italia, U.R.S.S., Polonia, Ungaria, Franța, Japonia, R. F. a Germaniei. Dar cea mai mare performanță a mea și, evident, a echipei noastre naționale de floretă, o constituie obținerea titlului supier la campionatele mondiale ce au avut loc la Montreal — Canada, în iulie 1967.

— Ce credeți despre ceea ce numim în mod curent *viață sportivă*?

— Că nu este o vorbă în vînt ci o aspră realitate pentru sportivi. Aș vrea să adaug că viața sportivă înseamnă renunțare, renunțare la multe plăceri pe care și le permite omul obișnuit. Și renunțarea nu vine fără îmboldul marii pasiuni și marii înspunderi. Viața sportivă înseamnă nopți acasă, nu pe drumuri, înseamnă disciplina odihnei, a alimentației și efortului și, — în aceeași măsură — a corespundenților acestora pe plan moral.

— OPINII CONSEMNAȚE DE V. BIBICIOIU

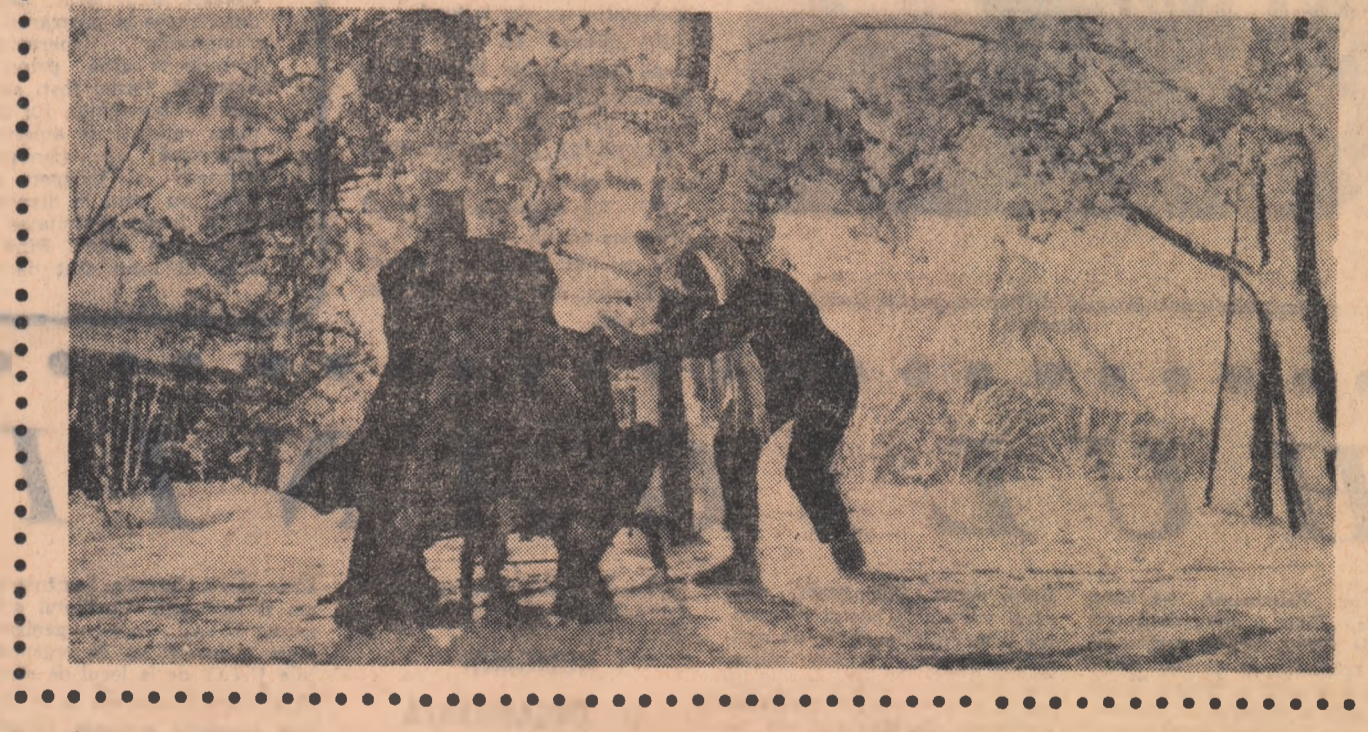
4 OPINII DESPRE PERSONALITATE

Efort creator Eternă tinerete spirituală

Academicianul TIBERIU POPOVICI

Ceea ce constituie marca distinctivă a personalității intelectualului — indiferent de domeniul în care își exercită facultățile intelective, științifice sau artistice — este creația. De aceea obișnuim — apelînd la o terminologie apropiată oamenilor ce studiază disciplinele de calcul — să-l apreciem pe intelectual drept un canal prin care informația trece și este prelucrată în mod creator. Se poate spune că personalitatea intelectualului, de format cu prețul eforturilor greu de învins — iese pe deplin în relief numai atunci cînd acesta devine un fondator de școală, o mare individualitate în stare să producă la rîndul ei o sumă de individualități, plasate mereu pe direcția înaintea.

BUCURIA ZĂPEZII

Capacitatea integrării

Prof. univ. dr. docent CONST. CIOPRAGA

Un crez umanist

Maestrul emerit al artei ROMULUS LADEA

noastră. Dacă facem din felul nostru de a fi și de a gîndi un etalon de verificare a celor din jur, fără să rămînem deschiși la ceea ce se naște și poartă în sine însemnele durabilității, dacă nu reacționăm cu oportunitate și energie la manifestările ce violentează — mîscînd lipsa de vocație — în ultimă instanță umanitatea, — dacă nu ne zbatem pentru promovarea aceluia care aptitudinile au trecut deja în certitudinile dintre cele mai serioase, dacă nu ne iubim țara cu oame-nii și locurile ei nu vom ajunge niciodată cu conștiința împăcată că am trăit și trăim cu rosturi depline, că putem pretinde și merita să fim respectați. Ce altceva decît respectul face să crească prestigiul unui om, să se audă și să se vorbească atît de des de personalitatea lui?

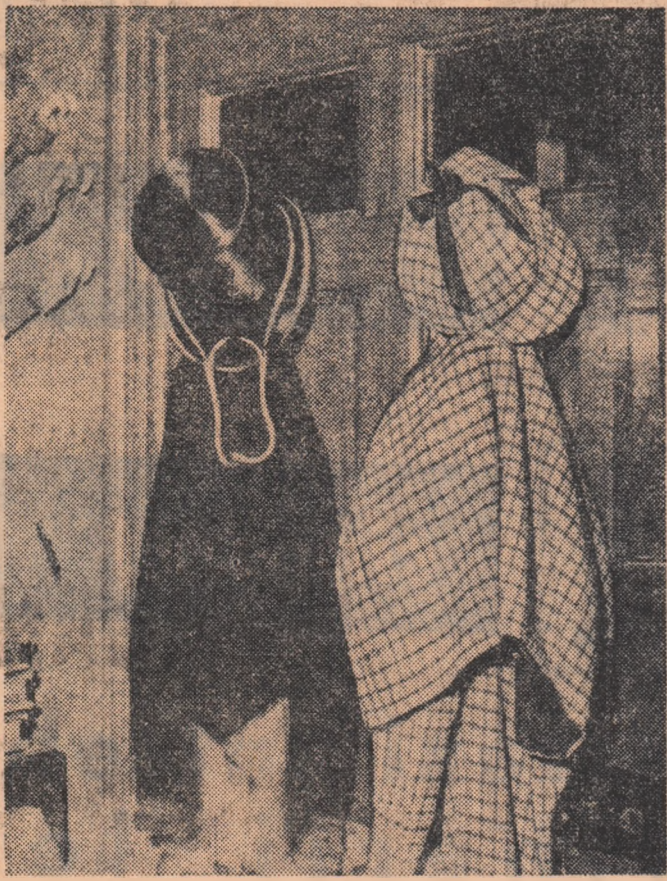
Nu cred că neapărat numărul anilor își poate permite să dai sfaturi, ci momentul în care s-a cristalizat un crez, o viziune asupra a tot ce ne este dat să cuprîndem cu mintea și simțurile

mai eficient la realizarea lor ca oameni, care poartă în mintea și brațele lor viitorul, este cultura filozofică.

Personalitatea — în sensul larg al cuvîntului — este confundată cu trăsăturile de caracter ale individului, trăsături care nu totdeauna sînt pozitive. Accepția restrînsă — de altfel și cea mai aproape de adevăr — atribue

ÎNTÎLNIRE CU SHERLOCK HOLMES

Pelertina cadrilată a lui Sherlock Holmes alături de redingota, jobenul și stetoscopul doctorului Watson

de Fănuș Neagu

(Urmare din pag. 1.)

Înțelegând că nu mă voi putea descurca fără ajutorul unui ghic, coteșc spre Oxford Circus și-i dau bătaie. Știam undeva un magazin încrâcat cu de toate. Și cum goneram așa cu capul în piept, ferindu-mă pe cât era posibil să nu calc pe coadă vreunul din sutele de ciini, în drum spre locul de plimbare (probabil și de slăbire) din Hyde Park, mă izbesc piept în piept cu un gentleman care, furios, se pornește să mă împroaște cu o câră. Uit că sînt pe teren străin, adică pe teritoriul Regatului Unit al Marii Britanii, în care soarele nu apune niciodată, și unde duetul a fost interzis de foarte multă vreme, scot cartea de vizită, o cir în palma mâinii și-i cer să dea armele ce-i conțin.

Gentlemanul o pipăie, o citește, o răsucește și la urmă mi-o aruncă în nas. În clipa următoare am descoperit că persoana din față era prietenul meu, Ion Băieșu.

B: Umbli cu mine cu figuri englezești, ha?

EU: Altdată să te uiji pe unde mergi.

B: Iar tu să mergi pe unde te uiji. Și acum, să-mi răspunzi foarte scurț la o întrebare: unde-ai făcut aceste bărfi de vizită? Răspunde-mi lute, fără să stai pe gânduri; eu am un frate achizitor la ORACA, nu-l știu, unul care face teren cât zece reporteri și cunoaște o grămadă de lume; el n-a izbucnit în patru luni să-și facă niște incitativ de nunta... Tu cum te-ai învîrțit și... la cine?

EU: Domnule, nu-ți permit!

B: Zău? (și cu-n glas care mi-a băgat fiori în oase). Dacă îți la serviciul tău, dacă îți la familie (și știu că ai mama bolnavă!), te sfătuiască să spui adevărul.

EU: (făcînd ochii roați și zăbind o circumă pe o stradă laterală): Hai acolo și-ți voi mărturisii totul.

Circuma se cheamă Sherlock Holmes. (Puțin mai încoale, vechea clădire a Scotland-Yardului și fioroasa cameră neagră). Decor: toate obiectele din garsoniera celebrului detectiv (în plus, pe oglindă, desenate cu cretă — B susține altă variantă: eu săpun „Cheta” — o perechi de cătușe, două revolvere și stetoscopul doctorului Watson), încluziv statuia din ceară, repre-

zentîndu-l pe domnul Holmes, în care criminalii cîinci și fără pic de scrupule au tras cu pistolul, confundînd statuia cu modelul, și dincolo de care, sub ferăstrău, în stradă, un tip pletos ajută acum o bătrînă să ocolească, în plină cîteză, un autobuz supraîncălzit.

NECUNOSCUT: (plin de tentații rele, cum vom constata la nota de plată). Miinile sus!

Nu corbim engleza, cu toate astea ridicăm miinile.

NECUNOSCUT: (într-o franceză pe care la Paris n-o pricepi fără ajutorul unui interpret). Ce dorești domnișă să bea?

EU: Vin roșu (și arde cu ochii spre damigeană nelăvătită în răchită și plantată pe altarul din dreapta casieriei, parodios cu biftecul).

B: (lăsînd miinile în jos și băgînd ușor dreapta în buzunarul hainei, unde ascunde o armă albă, o ascuțitoare de creioane, pentru care Di Stefano, trimis al unei agenții de presă spaniole la Campionatele mondiale, a contractat — sezumet toți trei, unul lingă altul, două ceasuri, la un meci pe Wembley — un amor fălgerător și a vrut s-o cumpere cu o sumă exorbitantă). Că individul și-a dat repede seama că

n-are de-a face cu niște englezi nu mă mîră, nu-nțeleg însă de unde pină unde te-a luat pe tine drept francez?

EU: Pariez că după croiala hainelor.

B: Așa e, uitasem că tu „coși” la nea Gogu, din Piața Chibrit, care l-a bazonat pantalonii lui frate-meu cu meșină.

EU: (în românește, dar puțin pe nas, așa cum imi închipui că obținutește lordul purtător al sigiliului priicat). Chelner, fă-mi plăcerea și trage-un glon în dopul ăla nenorocit de la damigeană.

Individul trosnește c-un „Parabellum”, etnol țigănește spumos și se revarsă în pahare, iar afară se face de-o noapte lungă, bătuță de ploaie. Stăm aici închiși ca într-un Ou, și un gînd asasin ne ridică pe-amîndoi la vorbă.

EU: Acum, la bufetul „Slătioara”, băietii joacă septic și se gîndesc la șefu’.

B: Mîncîpîu cum mirie ei că l-a lăsat singuri, sub toate vînturile.

GLAS DIN UMBRĂ: Cunosco cine dă, cunosco cine dă tare!

EU: Cine-a vorbit?

B: Maestrul Holmes.

Mă uit spre statuia de ceară.

Mută, și cu pipa în colțul gurii — tot de ceară.

EU: Fuși domnule de-aici! Sherlock Holmes a pierit în cascada Reichenbach din Elveția în 1893, pe cînd se bătea cu ăla, cu Moriarty. De altfel, nici n-a existat cu adevărat, dovadă că pe Baker Street nu află nici o casă cu numărul 221 B.

B: Ești în necunoștință de cazuză. L-a salcat de la inec maiorul Tache, omul meu din „Majorul și Moartea”.

EU: A, despre această minunată și nemiopomenită faptă a maiorului Tache n-avem știre.

B: Ei, află c-a făcut-o.

GLAS DIN UMBRĂ: Știu cine lovește!

B: (enervat). Domnule Holmes, asta o știm și noi la fel de bine. Cîtim gasetele. Dacă poți, însă, spune-ne cine-a fost lovit astăzi? Vă ofer două guinee, diurna mea pe o zi. Și un „fix” la curtea de ogori. Eu am crescut sub poalele Penteleului și c’ă asigur că mă pricep nitel la ciini.

In nopțile de noapte, cînd se au să lătre, ridică muntele de pașpe picioare spre steele.

Bătrînul detectiv își scutură pipa și pelertina cadrilată și corbi tar.

— Domnilor, imi cereți imposibilul. Am destui dășmani, la ce lun să-mi fac încă unul? Căci asta despre care vorbești a-dineauri e arțăgos și răzbindător. Mai pe vremea, avea o diblă cu care scoate ofaturii într-un fund de mahala. A pus-o în cui, după usă, lîngă hîrtiile de prins muște.

EU: (grăbit). Domnule Holmes, trebuie să plec. Mi-a părut bine că o-am văzut, că existai cu adevărat. Dacă voi avea nevoie vreodată, știu unde să oă caut.

BĂTRÎNUL DETECTIV: Aici, sau în Elveția. Locuiesc în două părți: aci, unde m-ai găsit astăzi, și la un han din Elveția, unde fiul lui Conan Doyle — biograful meu — a organizat un muzeu. Știi, e în apropiere de cascada unde n-am fost încina, ci numai m-am dat la fund.

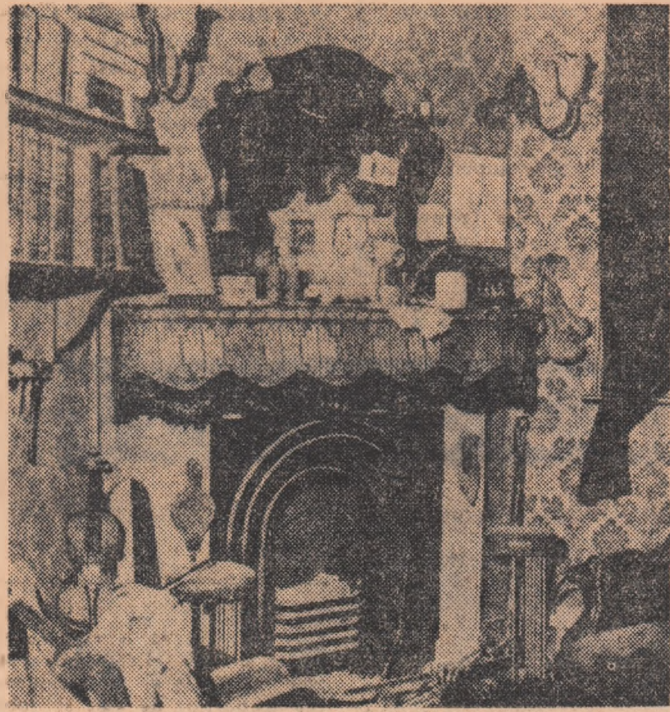
B: „Sfîntul” vă face concurență. Acest Roger Moore, înțăr și frumos, are o droaie de admirațoare pe la noi.

BĂTRÎNUL DETECTIV: Veți avea și voi unul.

EU: Vă mulțumesc, chiar că se simțea nevoia.

Și am ieșit din nou în ploaie.

Pe Tamisa, alte valuri, dar aceeași ceată.

În fața căminului unde Holmes și Watson purtau îndelungate discuții.

(Urmare din pag. 1.)

de insecte scîrboase deasupra cărora noi turnăm insecticid.

În întinseși și printră acei care par la prima vedere oameni ce nu atrag dezaprobarea semenilor lor aparent. Oricît de puțin ar fi, prezenta lor nu poate trece însă neobservată și nu putem întoarce capul cînd îi înțîlim. A-tunci cînd se manifestă, ei ne otrăvesc aerul pe care-l respirăm. Prin falsa celebritate ce și-o crează, devin o primădie publică. Un fel de oglinzi hidoase în care tîneri necopți, care jinduiesc după „originalitate”, sînt tentați să se privească. Huliganul, în felul său, este și el un tip „original”. Are comportări foarte variate. Ele se pot produce în imprevizurări minore, lipsite aparent de efect negativ. Ajung și la a-celie înmărmurări grave, atunci cînd delictul de huliganism devine generoză: de la bătaie putînd ajunge la crimă.

Jată...

HULIGANUL MİRIE

Alături seară în holul cinematografului „Lucăsfărul”. Înaintea ultimului spectacol. Rezemat de perete un tînar, 18-19 ani, cu o mînă după gîtul unei fete cu cealaltă întîrînd în aer

HULIGANII

o țigare. Plasatoarea i-a atras atenția. „Bine, o sting dacă ești atât de deșteaptă”. Și a stins țigara apăsînd-o în perete. După țigara tapisat cu pînă. După țigara ori se accepta regula unei lupte cavaleresti. Pe cînd aici, cei patru vîzînd că tînară pereche pă-răsește localul au sărit și au blocat usa. Unul dintre ei l-a lovit pe tînarul sot.

HULIGANUL E AGRESIV

La procuratura raională „N. Bălcescu”, procurorul Constantin Petrescu, mi-a relatat un fapt. La un restaurant de pe Șoseaua Giurgiului, a venit într-o seară o tînară pereche să petreacă cîteva ceasuri. Muzică, un pahar de vin, friptură etc. De cum au intrat, de la o masă vecină, patru cetățeni, care se aflau acolo de mai mult timp, au început să-i privească insistînt. Au urmat apoi cuvînturi obscene pe care tiparul refuză să le reproducă și au priviri insistente. Nici mai mult nici mai puțin, cei patru, toți tîneri, doreau soția celui care era așezat la masa vecină.

pe pereți pînă cînd spectacolul a fost întrerupt și sala evacuată.

HULIGANII SE ORGANIZEAZĂ ÎN „GAȘTI”

La începutul acestei luni la Pavilionul Expoziției au fost organizate seri distractive pentru tîneret. În seara zilei de 6 ianuarie, Dumitru Vulpe, lucrător la depoul L.T.B.-Nordului, împreună cu „gașca” a provocat un scandal. Între cei 5000 de tîneri care petreceau în acea seară, el s-a supărat pentru motivul că în timpul dansului a fost călcat pe picior. A început să așvîrle pumni în stînga și-n dreapta în ajutor sărîndu-i imediat Busuico Tudor (localul său de muncă n-a putut fi identificat). Vasile Crețu (elev la școala profesională a Uzinei de mașini electrice), Niculescu Dumitru (care pentru a fugi de răspundere și-a dat ca adresă Uzina Danubiano, de la care el plecase cu două luni în urmă), Constantin Nicolae și Ilie

Petre de la Uzinele Semănătoarea și încă alții. Comitetul organizatoric U.T.C. care organizează seri a hotărît ca în organizațiile U.T.C. de la locul de muncă al celor de mai sus să se discute scandalul provocat. O măsură bună. Militia i-a amendat pe loc cu cite 150 de lei — o măsură, de asemenea, meritată.

HULIGANUL SENTIMENTAL

„Actele huliganice repetate și rămase nepedepsite, stimulează credința onora care cred că-și pot permite orice — ne spune procurorul Vasile Olteanu de la Procuratura raională N. Bălcescu. De la bătaia provocată la casa de cultură și acostarea unei femei pe stradă, pînă la un act de viol sau o crimă nu este decît un pas”.

Passul acesta l-au făcut recent: Gh. Mihaleșcu — 20 de ani —

ARHIVE SECRETE

Arhivele ministerului de externe, ale Gestapoului, stenogramele discuțiilor lui Hitler, ordinele secrete ale O.K.W. (comandamentul suprem german), documentele privitoare la cercetările germane în domeniul rachetelor și ale bombei atomice, documente, sau mai precis rămășițe de documente care au permis reconstituirea, aproape pas cu pas, a firului agresiunii și crimelor comise de hitleriștii la adăpostul diplomației și al „onoarei militare” germane.

grafiate circa 1000 de pagini de text.

Dar aceasta reprezenta mai puțin de 1 la sută din manuscrisul original. În perioada 1942—1945 munca de stenografi ai lui Hitler s-a concretizat în 103.000 foi dactilografiate. Dacă toate acestea ar fi fost conservate, publicarea lor ar fi necesitat 140 de volume a 750 de pagini fiecare. O adevărată muncă feroaică!

GREȘISE OARE FELDMAREȘALUL LIST?

Stenografiile nu au participat la ședințele O.K.W. de la începutul războiului. Nici măcar după ce Hitler, în 1941, demitîndu-l pe Brauchitsch, preluase și conducerea armatei. Procedul s-a înlocuit de abia la 9 septembrie 1942, la cererea lui Hitler.

Două zile mai înainte, Hitler îl admonestase pe generalul Jodl că nu l-au fost respectate indicațiile pe care le-a dat grupului de feldmaresalul List. Jodl i-a obiectat, după inspecția efectuată, că feldmaresalul respectase întru totul instrucțiunile lui Hitler. El îl anunță că înaintea intrării americanilor, un detașament special al S.S. staționat la Obersalzberg a procedat, în apropierea lacului de lîngă Berchtesgaden, la incinerarea tuturor stenogramelor existente din dosarul convorbirilor lui Hitler cu generalii germani.

Sergentul Allen ezită să ia drept bune declarațiile celor doi nemți. Este confruntat pentru prima dată cu un lucru mult prea important pentru postul pe care-l deține. Totuși, în zilele următoare se îndreaptă spre locul indicat în compania lor. În apropierea lacului, printre mașini avariate și tunuri distruse rămășițe de nemți, o baracă servind drept garaj. O percheziție atentă nu descoperă decît câteva dosare ale secretariatului partidului nazist, hărți militare și obiecte de artă. În spatele barăcii, spre lac, se descoperă o groapă cu un strat gros de 50 cm de cenușă. Cu multă atenție, Allen împreună cu stenografi germani încep să răscolească maldărele de hîrtie arsă. Trei zile la rînd a durat această operație.

Eforturile îi sînt răsplătite — focul nu reușise să mistuiască maldărul de documente — circa 50 de procese verbale sînt recuperate. Unele sînt intacte, altele au marginile arse sau unele foi carbonizate. Ele sînt fie transcrierea dactilografiată a stenogramelor, fie stenograma propriuzisă. Manuscrisele respective se aflau fie în fundul gropii, fie în părțile ei laterale și conservarea lor se datoră dificultăților bine cunoscute de a face să ardă o mare cantitate de hîrtie.

Sergentul american își anunță superiorii. Indicațiile primite sînt exprese: trebuie făcut totul pentru descifrarea și păstrarea documentelor. Operațiunea trebuie să aibă prioritate absolută. Patru foști secretari ai birourilor lui Borman, reținuți de americani împreună cu stenografiile primesc o încăpere specială, au totul la dispoziție și își încep activitatea într-un timp febril. Pînă la sfîrșitul lunii sînt dactilo-

lingrad, așa cum sînt oglinzite în procesele-verbale.

12 decembrie 1942. Grupul de armate hitleriste condus de generalul Hoth caută să deașeze Stalingradul. La deosebiți și la avut loc în aceeași zi la amiază, șosesc primele rapoarte. Cităm din procesul-verbal:

„Hitler: S-au întîmplat lucruri catastrofale... Treaba asta mă face să petrec adevărate nopți albe... Inamicul se apropie cu viteză fulgerătoare. Se aruncă asupra noastră și nu avem cu ce para.

Generalul Zeitzler: Ceea ce mă preocupă mai ales pentru zilele următoare este de a putea rezista în cazul în care inamicul va ajunge pînă aici (punct notat pe hartă — n. r.). El avansează. Iar întîrzierile vor costă doar peste două sau trei zile.

Hitler: Totul se va aranja, firește. Dacă lucrurile vor reuși, totul se va aranja... Nu vom putea niciodată înlocui ceea ce avem. Dacă vom abandona asta, vom abandona dintr-o dată însuși spiritul campaniei actuale.”

O lună și jumătate mai tîrziu, 31 ianuarie 1943. Generalul Paulus capitulase. Hitler, care îi ceruse „să lupte eroic” și să se impusese dacă nu are altă soluție, nu poate concepe pur și simplu evenimentul. Din procesul-verbal din 1 februarie s-a conservat doar un fragment, ale cărui pagini sînt pe jumătate distruse.

„Generalul Zeitzler: Cred că este fals. Continui să fiu de părere că știrea este falsă și că Paulus este probabil grav rănit.

Hitler: Nu, știrea este exactă... Dar cînd nervii te lasă, nu există o altă soluție decît să te împusti... Va trebui oricum să susținem că și statele majore au luptat pînă la capăt și că nu mai după ce au fost răniți au cedat în fața superiorității numerice. Va trebui să spunem „ei n-au capitulat, ci au fost copleșiți de numărul inamicilor...” „Nu voi mai numi nici un marșal pînă la sfîrșitul războiului.”

strins. O.K.W. se destrămase. Nici un general comandînd vreo armată nu se mai afla în apropierea lui Hitler. În atara arsură lui sau nu mai rămăsese nimeni. În acel moment, fiecare exemplar din stenograma numără peste 100.000 de foi dactilografiate.

În noaptea care a urmat aniversării zilei de naștere a lui Hitler — la 20 aprilie 1945 — Goering, Himmler, Speer și alți conducători nazisti au părăsit Berlinul amenințat de încercuire. Avioane încercate își luau zborul. Coloare lungi de autocamioane leșeau din oraș îndreptîndu-se spre vest și purtînd în ele bogățiile conducătorilor hitleriști, jefuite în țările ocupate.

În dimineața cenușie de 21 aprilie, un „Junker” își lua zborul de la aeroportul Schönefeld. La bordul avionului lui Hitler, împreună cu mai multe case metalice, cuprinzînd „exemplarul fîhrerului”, ca și stenogramele tuturor rapoartelor zilnice care fuseseră scoase în noaptea precedentă din seiful cancelariei.

După o scurtă escaală la Praga, avionul aterizează la Salzburg, unde totul este încadrat într-un camion cu destinația Obersalzberg. Aci, încercătura a fost depusă într-o galerie subterană în spațiile vilei lui Hitler, Berghof.

Cealaltă doză stenografi rămașina la Berlin. Îngreșmireză la 21 aprilie ultimul proces-verbal în cursul căruia Hitler, care pînă atunci își exprimase încă „încrederea în victorie”, recunoaște public că războiul este pierdut. Hitler ține în mod deosebit ca procesul verbal din acea zi să „fie păstrat pentru istorie” și cei doi stenografi rămași sînt expediți cu ultimele stenograme spre Obersalzberg în aceeași zi.

A doua copie — cea a generalului Scherrf — a fost distrusă de acesta care, o lună mai tîrziu, s-a sinucis.

La Berchtesgaden se afla la acea sfîrșit de aprilie 1945, consilierul particular al lui Borman, Müller. Cine a dat ordinul de ardere a stenogramelor? Faptul este greu de stabilit. Stenografi susțin că de la Berlin nu numai că nu sosise un asemenea ordin, dar dimpotrivă Hitler în megalomania sa dorea să păstreze pe hîrtie fiecare vorbă rostită. Nici Borman nu a dat se pare un asemenea ordin. Întreaga camarilă nazistă era preocupată de ce totul altceva. Cum să se poată salva. Cum să poată dispărea din fața miniei popoarelor.

Prin urmare singurul care a dat ordinul a fost Müller. El a pregătit minuțios arderea stenogramelor, dar evenimentele i-au împiedicat de a face vreo modificare, cu excepția lui Hitler, iar Borman, care răspundea de toată activitatea și care cunoștea nemulțumirea lui Hitler față de orice amestec în text, nu intra în camera stenografilor.

Si astfel ei s-au prezentat sergentului Allen.

TRANSPORT SPECIAL

În a doua jumătate a lunii aprilie 1945 a încetat stenografierea intrunirilor lui Hitler, care de altminteri deveniseră tot mai rare și într-un cadru tot mai

„NU VOI MAI NUMI NICI UN FELDMAREȘAL”

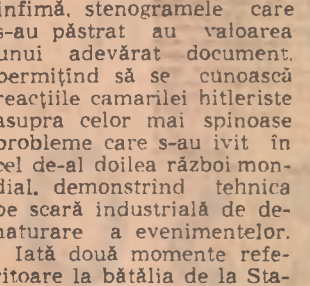
Deși reprezintă o parte infimă, stenogramele care s-au păstrat au valoarea unui adevărat document. permițînd să se cunoască reacțiile camarilei hitleriste asupra celor mai spinoase probleme care s-au ivit în cel de-al doilea război mondial, demonstrînd tehnica pe scara industrială de denaturare a evenimentelor.

Jată două momente referitoare la bătălia de la Sta-

SERGIU VERONA

DUMINICA VIITOARE: ÎN BUNKERUL LUI HITLER

(A se reține aici că în cazul de viol se remarcă o imensă credulitate din partea fetelor. Toate acceptă cu multă ușurință să meargă cu cei care se numesc „cavaleri” la un ceai, să asculte muzică, adică să intre într-o casă pe care n-o cunosc). Ajunsă la Dumitru Venzeanu fata și-a dat seama că la mijloc e o farsă fiindcă acolo nu exista nici un magnetofon. A plecat lă-sindu-și geanta în semn că se va întoarce. Cei trei au urmărit-o și pînă la urmă au convins-o să intre într-o altă casă. Acolo s-a petrecut violul. Pentru fapta lor, cei trei tîneri au fost condamnați de tribunalul raional N. Bălcescu la cite 4 ani închisoare și 4 ani interdicție.

Jată-l pe unul dintre protagoniștii scandalului din seara zilei de 6 ianuarie.

Pe unii dintre huliganii organelor legii îi oprește la timp, unora le aplică pedepse. Însă o parte din ei, în special cei ale căror manifestări nu par la prima vedere prea periculoase pentru societate rămîn nepedepsiți. Organele care veghează la aplicarea legii nu pot fi oriunde și oriînd. Oriunde și oriînd sîntem noi cetățeni, care de fapt și suportăm manifestările huliganilor. Noi sîntem cei care putem, primii, să-i chemăm la ordine și la prima încercare de abatere, cit de mică, să-i aducem în fața legii.

C. VICTOR

PROPUNERILE COMISIEI CENTRALE DE PARTID SI DE STAT CU PRIVIRE LA ORGANIZAREA JUDETELOR SI MUNICIPIILOR

Renunță Anglia la bombardierele „F-111“? Dezvăluirile ziarului „Daily Express“

După cum relevă ziarul „DAILY EXPRESS“, guvernul britanic ar fi hotărât anularea comenzi...

INCHEIEREA LUCRĂRIILOR CONGRESULUI U.T.C.D.

SOFIA 13. — Correspondenții Agerpres, Gh. Iovu, transmite: La Sofia s-a încheiat simbul lucrărilor...

Oriental Apropiat: Incidente în Valea Beisan

Agencia FRANCE PRESSE citind cercurile diplomatice de la O.N.U., relatează că după acordul din Israel și R.A.U....

Alegeri prezidențiale în Cipru

AGENTIILE occidentale de presă relatează că vineri seara la Nicosia s-a anunțat în mod oficial că la 25 februarie a.c. în Cipru vor avea loc alegeri prezidențiale...

Finlandezii la urne

Luni și marți au loc în Finlanda alegeri prezidențiale. Campania electorală, care a avut o desfășurare destul de vie...

Alegerile prezidențiale se desfășoară în două faze distincte. La începutul săptămânii viitoare, corpul electoral se prezintă la urne pentru a desemna pe cei 300 de membri ai Colegiului electoral...

Survevor-7 a reușit să învingă ultima defecțiune constatată la dispozitivul de coborâre al „cutiei“ care conține un aparat de analiză chimică a solului...

Cei trei candidați sunt actualii președinți Urho Kekkonen, sprijinit de partidele care compun în prezent cabinetul guvernamental...

Fină acum, Survevor-7 a transmis peste 4.000 de fotografii ale regiunii în care a aselenizat.

PE SCURT PE SCURT PE SCURT PE SCURT

MISIUNEA permanentă a U.R.S.S. la O.N.U. a adresat președintelui celui de-al XXII-lea sesiuni a Adunării Generale...

INCHEIEREA lucrărilor congresului U.T.C.D. a fost ales Ivan Panev, membru supleant al C.C. al P.C. Bulgar.

PRESEDINTELE Republicii Ruanda, Gregoire Kayibanda, a făcut apel la guvernul Republicii Congo (Kinshasa)...

O nouă grupare de partizani și-a făcut apariția într-o zonă din jungla din estul departamentului Cordoba (Columbia).

CONGRESUL internațional de la Havana s-a deschis la Tirana cea de-a II-a Conferință pentru studii de albanologie consacrată moartei eroului național albanez Scanderberg.

CONGRESUL internațional de la Havana s-a deschis la Tirana cea de-a II-a Conferință pentru studii de albanologie...

CONGRESUL internațional de la Havana s-a deschis la Tirana cea de-a II-a Conferință pentru studii de albanologie...

(Urmare din pag. 1)

Table with 4 columns: Denumirea județului, Orașul de reședință a județului, Suprafața totală în km p, Populația

În localitățile unde, alături de români, trăiesc naționalități conlocuitoare, se va asigura folosirea limbii materne...

La stabilirea orașelor reședință de județ s-au avut în vedere atât nivelul de dezvoltare economică...

Datele privind condițiile naturale, mărimea geografică, potențialul economic și social-cultural al județelor propuse...

Constituția R.S. România cu privire la deplina egalitate în drepturi a tuturor cetățenilor țării...

Patrupezi... astenizati

Insufrit, patrupezele canine din „lumea bună“ a Occidentului au acum unde să-și trateze... asteniile. La Los Angeles, în California...

Dar la urma urmei, de ce o fi ajuns această parte a lumii canine într-o asemenea „stare de presură“? Că doar numai „viața de câine“ — nu duce — cum se remarcă și într-un studiu consacrat acestui fenomen...

Crede de imaginația unor businessmen înțepinătorii toate acestea au devenit, desigur, un adăpost „de rău“ în Anglia...

A doua enigmă a Giocondei

Enigmaticul suris al Giocondei i se mai adaugă acum o enigmă, Mona Lisa din Luvru nu e Mona Lisa?

„Atenție la lei!“ Cel mai dramatic drum în vecinătatea capitalei unei țări este cel ce leagă aeroportul de Nairobi...

Peste tot, călătorul întinde degetele ca să indice: „Atenție la lei“, sau „Spre hipopotami“.

„Mona Lisa engleză“ a fost descoperită de Pultzer cu treizeci de ani în urmă și cumpărată în 1957 pentru o sumă uriașă...

„Mona Lisa engleză“ a fost descoperită de Pultzer cu treizeci de ani în urmă și cumpărată în 1957...

„Mona Lisa engleză“ a fost descoperită de Pultzer cu treizeci de ani în urmă și cumpărată în 1957...

Enigmaticul suris al Giocondei i se mai adaugă acum o enigmă, Mona Lisa din Luvru nu e Mona Lisa?

Enigmaticul suris al Giocondei i se mai adaugă acum o enigmă, Mona Lisa din Luvru nu e Mona Lisa?

Enigmaticul suris al Giocondei i se mai adaugă acum o enigmă, Mona Lisa din Luvru nu e Mona Lisa?

Enigmaticul suris al Giocondei i se mai adaugă acum o enigmă, Mona Lisa din Luvru nu e Mona Lisa?

Enigmaticul suris al Giocondei i se mai adaugă acum o enigmă, Mona Lisa din Luvru nu e Mona Lisa?

Enigmaticul suris al Giocondei i se mai adaugă acum o enigmă, Mona Lisa din Luvru nu e Mona Lisa?

„OMUL ZĂPEZILOR“?

Devine tot mai evident că omul zăpezilor din Himalaia are o rudă care trăiește pe coasta de vest a Statelor Unite.

Se crede că un animal gigantic, păros și înfățișare de om, având o înălțime de 2,4 până la 3 metri și o greutate de până la 272 kilograme...

„Atenție la lei!“

Cel mai dramatic drum în vecinătatea capitalei unei țări este cel ce leagă aeroportul de Nairobi...

Peste tot, călătorul întinde degetele ca să indice: „Atenție la lei“, sau „Spre hipopotami“.

INFORMAȚII • INFORMAȚII • INFORMAȚII • INFORMAȚII

La invitația guvernului britanic, o delegație guvernamentală română, condusă de tovarășul Ilie Verdeț...

În timpul vizitei, prim-vicepreședintele Consiliului de Miniștri va avea întâlniri cu primul ministru al Marii Britanii...

noastră 1.100 m.p. de covoare românești, care se bucură de bună apreciere în Statele Unite ale Americii.

Între 17 și 22 februarie, în Sala Palatului, se va desfășura o serie de concerte de muzică ușoară...

Acele Maffina. Cel doi interpreți vor fi acompaniați de o formație ritmică italiană.

Îmbunătățirea organizării administrativ-teritoriale a țării exprimată prin activitatea Comitetului și a statului pentru înfăptuirea prevederilor...